

BÂRLĂDEANU' GENIALU'... NU MONDIALU'

Autor: Devis Grebu | 4 ianuarie 2022

Acest text furios și revoltat l-am scris – în mare și în esență – în urmă cu mulți, mulți ani (vreo 15+/-)... așadar, ce vă împărtășesc acum, mai jos, este o „reluare” cu modificările necesare „vârstei”.

Mărturisesc că... am o problemă. Am o problemă care mă sâcâie până la vertij/grețos, mă revoltă până la os, mă scârbește până la obsesia crimei (virtuale) cu premeditare, mă... mă... Dar ce s-o mai prelungesc? O cheamă Bârlădeanu. Boschetar de profesie, absolvent al „școlii vieții” – facultatea de a găsi pungi cu resturi de mâncare în gheana care îi servea drept refugiu, atunci când maidanezii erau de părere că „pohta-i” prea gurmandă. Cam acesta-i curriculumul fălos, de *new brand*, excepțional, cu care-i prezentat – în ropot de țambururi, surle și fanfare – noul „GENIE des CARPATES sur DÂMBOVIȚA” de către pehlivanul/dealer Popescu-D’Hart, care nu-i la primul sacrilegiu (vezi și Vlad Nanca & Co.), dar, fără îndoială, acesta-i de departe cel mai... ce mai... Ovidiu Feneș, perechea sa în ale D’Hartului în bobi, l-a descoperit (în ghenă), probabil când își arunca ultima operă la gunoi.

Acest *pauvre* (la propriu – a fost, la figurat – este) de vreo 60 de anișori + cca. 6 dințișori răsfirați, aparent analfabet (dacă mă înșel, nu o fac prea mult, totuși), a avut un „hobby” la viața lui mizeră, compus dintr-o foarfecă, ceva tubulețe de lipici și multe, multe, multe, muuuulteeee reviste cu poze (pe care, fără îndoială, le pescuia tot din coșurile de gunoi). Am mai întâlnit cândva, la New York Times, un „original” care colecționase toată viața lui tirbușoane (mi-a cumpărat un desen publicitar care conținea câteva tirbușoane, realizat pentru New York Times). Și cum viața printre maidanezi e plictisitoare dacă nu știi barbut și/sau alba-neagră, și n-ai nici măcar caninii suficienți pentru vreo pulpană rătăcită prin coclauri H’artistu’ nostru din poveste decupa și lipea, decupa și lipea, decupa și... așa mai departe... Un fel de îngrămădeală/învălmășeală de „poze”, probabil până ce epuiza stocul. Nu tu compoziție, ioc valori de umbre și lumini, nicio urmă de ritm și/sau de gol/plin... De unde armonie de culori? Ce să mai vorbesc de vreo idee simbolică sau măcar de sugerarea unei atmosfere? Nimic... Doar poze fără nicio legătură sau noimă...

A, ba da, să nu mint... Pe vremea Româniciei lu' Ceașcă'mpărat, mai toate revistele care scăpau nefolosite la ștersul fundurilor, în loc să fie mânjite de rahat „pe puncte”, erau umplute-n mare parte cu moaca Domnitorului, așadar lipiturile (de-i zic burjui-n fonetic-franzește «colaj») aveau ca *leitmotiv* de rutină în mijlocul mormanului bezmetic/multicolor, buclisoarele gelate atârând peste cizma animată de expresia cultului personalității. Asta da, SIGLĂ de exploatat, *n'est ce pas?*... mană cerească pentru un dealer în căutare de bizarr-sssenzațional. Și, parcă-l văd pe Herr Popescu scoțând de îndată topografia de serviciu și începând să delimiteze, înfrigurat, suprafața de forat a minei de EUROI POP „H'art'istici bolborosind în neștire: „... dragi tovahrăși și pretini... etc. ...”, umflându-l pe nea Bârlă' la ras-tuns-frezat și turnat-în-costum «trois-pièces» și du-l și scoate-l la plimbat prin lume! Mai întâi, cea mijlocie, a neamurilor proaste «VIP-maison de p'tit-Paris»... Apoi prin cea a marelui Paris, bien sûr... continuând, firește, cu un film „documentar” (?) pios/lacrimogen al vieții sale – eroic romanțată – „de la Ghenă, la Parnaș” – birjar! (co-producție Kanal D cu D de la BârlăDeanu).

Ei bine, despre acest „biet” manipulat n-ar fi trebuit să auzim/auziți niciodată. Nulități inventate din neant de escroci abili ai „artei” (?) și/sau ai literaturii (sau, de ce nu, ai muzicii, teatrului etc.) specializați și organizați în adevărate bande: adică un dealer sau redactor + un critic de „artă” sau literar ori muzical etc. + un colecționar fictiv sau librar și... un pseudo-artist plastic sau scriitor (?), un muzician (?) etc., care au o valoare mediocră sau chiar nulă, lipsită de orice urmă de strălucire. Dar, fiind pescuiți de „trio”-ul în bandă de prin ape voit-tulburi, cu biografii fabricate/romanțate și valori inventate

de dealeri, ajung rapid, chiar spectaculos, în vârful piramidei valorice și îmbelșugat-recompensate, fără să o merite, dar înfruptându-se fără limite.

Dar dacă, totuși, ar fi fost cazul să auzim/să auziți de acest om nevoiaș, numai în cadrul știrilor TV mioritice, la „fapte diverse” despre samariteni, ar fi trebuit să se întâmple! În orice caz, nu într-un context cu adevărat „artistic”, culmea, aureolat cu laurii gloriei vârtos-remunerate. În consecință, am făcut la „vremea” Lui, eforturi masive ca să evit contactul numelui său cu timpanul meu... dar, din păcate, nu am reușit, căci toate canalele TV, toate ziarele scrise și online, agențiile de știri, cercurile pseudo-culturale, bubuiau senzaționala „veste”! Ca cel al ICR-ului, condus de provocatorul penibil-notoriu Kessler... Acest Kessler, care toca slujba în draci cu mobilizare generală a simțurilor rătăcite prin expunerea moaștelor Bârlădene, care se lăsau atinse „grație” umană, prin cumpărători condescendent-naivi. Căci și realizatorul de filme așa-zis documentare (scurtmetraj) și-i smulgeau, pe rând, cu invidie...

Asta este/era problema la care mă refeream în preambul, nu acest nefericit care, de fapt, nici n-ar fi trebuit să fie declarat nul, căci el nici nu putea fi considerat „artist plastic” (nici măcar primitiv). Era doar un oarecare cetățean (cam obtuz, ce-i drept), bântuit de un hobby de o viață – obsesiv – datorat probabil situației sale precare de – aparent – boschetar (aș dori ca remarca mea să nu fie interpretată jignitor).

Și uite așa se naștea, din rațiunea adormită în patul bunului gust, un *monstru sacru*, produs-probabil-garantat-probabil-Vanghelie intitulat – precum am auzit îngrozit la ceremonia decernării premiilor cinematografice – un GENIU – cel mai inteligent și VALOROS AMBASADOR al ROMÂNICII NOASTRE. Uraaa! Uraaa! Iar „ultimele știri” OTV-iste ne informau că... marele specialist al Institutului Cultural Român în ale „artei efemere de producție autohtonă” (de care aminteam mai sus) organizase „o reuniune selectă” la sediul „... pentru o «tacla» mai mult sau mai puțin filo/anti-sofică asupra «subiectului»” numit Bârlădeanu!

P.S.: Pentru a înlătura atacurile rău-voitoare ale unora (se știu ei/ele) dintre comentatorii răsăriți de oriunde, care mă vor împrășca cu răutate pentru lipsa de sensibilitate (sau chiar, culmea, gelozie) manifestată de mine, violent și vehement, precizez că revolta mea nu are nicio legătură cu eventuala (aș zice chiar obligatoria) ajutorare materială, morală, de oricel fel și fără de măsură limitativă, a unui om nevoiaș, fără acoperiș și probabil înfometat. Absolut nu!

Am fost educat de minunații mei părinți în spiritul respectului și generozității față de sărmani (oameni și/sau animale), mai ales cei în vârstă. M-aș fi bucurat să aflu, prin aceleași organisme media, că cineva, individual sau instituțional, l-a descoperit în acea „faimoasă” ghenă și a decis să îl ajute în vreun fel material. Eu procedez așa în permanență, instinctiv, spontan, diversificat și... pe măsura posibilităților mele. Așadar, indignarea mea a fost și rămâne generată în exclusivitate de acea lansare obscenă a unui „produs comercial” de supt bani mulți, lipsit de orice valoare artistică. Chiar nul – mă repet, din păcate și din nevoie – frizând ridicolul! În timp ce sute, chiar mii de artiști valoroși, până la supradotare generală care, în plus, și-au petrecut mulți ani din viață studiind tehnicile artei – parcurgând din greu și îndelung – secretele ei, artiști care – ce ghinion! – nu au fost pescuiți din ghene de profitori/promovatori/rău-făcători lipsiți de scrupule și de rușine (chiar față de acești pseudo-artiști care sunt, într-un fel, vacile lor de muls). Căci oricine, oricât de lipsit de gust, studii, talent și „îndemânare” manuală ar fi, poate comite capo’d-opere cel puțin tot atât de insipide, întâmplătoare, ridicole sau scabroase ca și Bârlădeanu, proclamatul Șef-de-filă al Pop-Art-ului românesc.

O foarfecă, ceva lipici și vraieri de reviste ilustrate sunt cheia succesului. E adevărat că, ținând cont de „iepoca” și lipsa „agenturili”-lor, obținerea moacei lui Ceașcă ar reprezenta, în sine, o performanță. &... sfidez orice critic și specialist și artist plastic reputat să-mi producă „argumente” estetice valabile care să infirme cele pretinse de mine mai sus.